

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Вих. ВА 21/354

аркуш 1 із 4-х

**РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА**

**Високопреосвященним архієпископам і митрополитам,
боголюбивим єпископам, всечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі сущим**

*Слава на висотах Богу й на землі мир
людям Його вподобання! (Лк. 2, 14).*

Христос народився! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Сьогодні ділимося з вами великою радістю, яку вперше прийняли і нею поділилися невідомі вифлеємські пастушки, котрі перебували на відкритому полі та вночі чували біля свого стада. За розповіддю євангелиста Луки, коли ангел Господній з'явився, то їх спершу огорнув великий страх. Та ангел до них промовив: «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, він же Христос Господь» (Лк. 2, 10-11). Відтак, почувши похвальний спів ангельських хорів «Слава на висотах Богу», пастушки один одному сказали: «Ходім лишень до Вифлеєму та подивімся на ту подію, що Господь об'явив нам» (Лк. 2, 15). І пішли, знайшли Марію і Йосифа з Дитятком та, поклонившись їм, пішли і розповіли іншим про Ісуса.

Різдвяна благовість – це свято довіри, – довіри не тільки між людьми, а передусім Бога до людини! Ми часто говоримо про нашу віру в Бога, а мало коли звертаємо увагу на Боже вподобання стосовно нас, Його віру та довіру до нас. Господь довірив першу добру новину про народження Божого Дитяти звичайним пастухам, а згодом поділився своєю євангельською благовістю із жінками-мироносицями, рибалками, митниками – простими і мало кому відомими людьми.

У Різдві Христовому Небесний Отець довіряє людям свого єдинородного Сина і Бог стає людиною! Ангельський спів про «мир на землі людям Його вподобання» вказує на те, що Бог бачить людину гідною Його довіри і вподобання, прихильності і благовоління (саме так дослівно перекладається грецьке поняття «євдокія»). Він бачить нас добрими і вірить у нас. Він бачить нас не тільки такими, яким ми є

сьогодні, серед усіх наших немочей і гріховності, нашої біди і розгубленості. Син Божий бачить у нас Свій Образ, а воплочуючись, приймає нашу людську природу і в маленькому дитятку вчить нас бачити Його самого, Спасителя світу. Споглядаючи нас як людей свого благовоління, Він бачить нас такими, якими ми можемо стати за допомогою сили Його благодаті, подібно як люблячі батьки бачать у своїй дитині майбутнього талановитого письменника чи художника, добру матір чи ніжного і відповідального батька, провідника народу чи його могутнього захисника.

Постать Богородиці в цьому різдвяному таїнстві уособлює те довір'я, яке людина повинна плекати до свого Творця і Спасителя у відповідь на Божу довіру до нас. Мати Божа, яка в холодній стаєнці тримає на руках маленького Ісуса, вчить нас, що ми можемо і повинні довіряти Богові та ближньому, бо сам Господь першим полюбив нас і довірився нам. Приймаючи слово архангела, Вона дає Богові простір у власному тілі, дає Йому свою людяність – людську природу. Відтак св. Йосиф, опікун Ісуса та Його Матері, дізнавшись, що Марія вагітна, спершу думає потайки її відпустити. Та, коли ангел Господній з'явився йому вві сні і сказав: «Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в Ній зачалось, походить від Святого Духа» (Мт. 1, 20), чоловік повірив, довірився Богові і зробив усе за велінням ангела, оправдавши Господню довіру до нього.

Ми живемо у світі, де довір'я не тільки зранене, а й перебуває під постійною атакою. Велика криза довіри відчутна в різних сферах суспільного і навіть церковного життя. За посередництвом нових комунікаційних технологій маніпуляція правдою, яка існувала в людській історії завжди, сьогодні несеться з блискавичною швидкістю по всій земній кулі. Ми вже не знаємо, у що вірити і кому довіряти. У нашій свідомості утверджується переконання, що нема на світі ні правди, ні справедливості, що на кожному кроці тільки обман, брехня і крутість.

Ця драматична ситуація зображена на іконі Різдва Христового. Злий дух у вигляді старшого чоловіка у волосяниці спокушає Йосифа, намагаючись викликати в нього сумнів щодо Дитяти та Його Матері. Нема чого цьому дивуватись, адже диявол, як батько брехні (пор. Ів. 8, 44), на кожному кроці старається посіяти підозри і сумнів про Боже до нас благовоління та сприяє конфліктам між людьми на всіх рівнях, у приватному, родинному та громадському житті.

Сучасна пандемія ще більше посилила кризу довіри. Оскільки вірус ховається в людині, то інша особа є для мене потенційним джерелом захворювання і навіть смерті. Це впроваджує в людські стосунки елементи підозри, страху і втечі.

Недовірою позначене рівно ж наше ставлення до суспільних і державних інституцій. Різні конспіративні чутки щодо небезпеки вакцин проти коронавірусу накладаються на загальнопоширену в нашому суспільстві недовірливість до влади і викликають у душах наших співвітчизників ще більше замішання і тривогу за майбутнє. Люди не вірять владі та іншим інституціям, які покликані дбати про загальне благо і громадське здоров'я та нести за це відповідальність. Можливо, з огляду на історію ХХ століття, пострадянські країни мають більшу, ніж це може бути

в інших частинах світу, схильність не довіряти державним інституціям, тому легко стають жертвами різного роду маніпуляцій і пропаганди. Зрештою, у політично поляризованих країнах західного світу сіяння страху і недовіри теж стає інструментом політичної боротьби. Проте слід пам'ятати, що, керуючись принципом «не вірю нікому», ми завжди граємо комусь на руку, хтось використовує наше розчарування для досягнення власних цілей. Недовіра руйнує людські стосунки в усіх сферах. Недовіра руйнує родину, громаду, народ і державу!

У відповідь на ці наші сучасні спокуси недовіри сам Господь приходить, щоб об'явити правду і обгорнути нас своєю довірою. У навечір'я Різдва Христового ми співаємо: «Засяяв Ти, Христе, з Діви, як духовне Сонце Правди, і зоря появила Тебе невидимого, що вмістився у вертепі. І мудреців привів Ти, щоб поклонилися Тобі; з ними й ми Тебе величаємо: Житгедавче, слава Тобі!» (Тропар Вечірні). Святкувати Різдво Христове – це довіряти Божому Дитяті, яке долає смерть і, приймаючи людське життя, несе в дарі своє Боже Життя. Різдво – це не якась побожна казка, а унікальна в історії подія, що свідчить про Господнє довір'я до людини. Бог вірить у своє створіння. Він вірить у нас більше, ніж ми віримо самі в себе.

Через віру в Бога, у Його народження між нами, відродімо довір'я до людини, яка Його шукає! Будьмо людьми Божого вподобання і вчимося вкладати своє вподобання в іншу людину – побачити в ній добрі риси, дари і таланти, вміння і висоту духу. Хоч обставини поширення сучасного вірусу деколи вимагають, щоб ми прикривали захисними масками наші вуста та ніздрі, але, в ім'я Боже, не закриваймо своїх сердець перед іншими людьми! Даймо їм побачити радість, любов і доброту в наших очах! Саме серед викликів і випробувань пандемії будьмо носіями Божого благовоління!

Бажаю, щоб наші сім'ї були, на зразок Пресвятої родини, місцем взаємної пошани, любові та довіри. Особливо прошу вас, дорогі батьки, плекати духа довір'я у своїх дітей, щоб, коли їх спіткають виклики цього світу, вони знали, що можуть завжди покладатися як на вас, так і на Господа Бога, який доручив їх вашій опіці. На різних етапах зростання дітей бережіть і будуйте довіру та взаємоповагу в радості, любові й терпеливості. Будьте для них першими вчителями глибокої віри, прикладом щирої молитви, заохочуйте їх змалечку до служіння ближньому. Найпильнішу увагу звертайте на перехідний час від дитинства до молодості, подбайте, щоб діти вміли відрізнити фальшиве від автентичного, Божу правду від диявольської брехні. Хай ваші нащадки знають, що не тільки ви в них вірите і здатні бачити їхнє майбутнє в реалізованих талантах і розквітливих у їхній душі Божих дарах, а що сам Господь Бог у них вірить і кличе їх до творення Його добрих діл у світі.

Отож святкуймо Різдво разом! Хоч би де ми були, творімо взаємною довірою наш сучасний Вифлеєм! Хто святкує в сімейному колі – то зі щирою радістю; хто змушений бути далеко від рідних – то з відчуттям духовної єдності; хто може прийти до храму – то з переживанням святої урочистості празника та в любові до Христа, який дає себе нам як духовну поживу на знак, що Він вірить у нас; хто бере участь у

святкових богослужіннях онлайн — то в благословенній тузі за братами і сестрами в Христі. Ділімося одне з одним різдвяною радістю — хто як може! Хай скрізь лунає традиційна українська коляда!

Дорогі брати і сестри! Цього святкового дня висловлюю вам своє довір'я і вірю, що ви самі відчуваєте, як гідно зустрічати новонародженого Спаси, і вмієте ділитися радістю цієї зустрічі з кожним, хто є поруч із вами. Із Різдвом Христовим сердечно вітаю вас усіх: від сходу до заходу, від півночі до півдня — в Україні і на поселеннях, на всіх континентах світу. Особливим чином єднаюся з тими, хто сумує чи почувається самотнім, з усіма, хто на заробітках далеко від дому і саме цієї миті відчуває брак рідних і тепла родинної оселі. Співчую тим родинам, яким цього року тяжко сідати до Святої вечері, бо при столі стоїть порожнє крісло, котре ще недавно було місцем тата чи мами, чоловіка чи дружини, брата чи сестри, сина чи доні. Крізь сльози радійте з вірою, що сьогодні ваші найдорожчі святкують у небі. Ділюся різдвяною радістю з нашими старшими — бабусями і дідусями, а також з усіма потребуючими. Щиро вітаю наших військових на фронті — нашу гордість. Лину думкою до полонених і ув'язнених: переказуючи різдвяні вітання, заохочую вас не занепадати духом, бо у вас вірить сам Господь Бог. Вітаю дітей і молодь — наше майбутнє, і бажаю вам, щоб сьогодні усмішка не сходила з ваших уст, щоб ваша радість була повна.

Від щирого серця бажаю всім вам справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого, мирного і благословенного нового року!

Христос народився! Славимо Його!

Дано в Києві,

при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого всехвального апостола Андрія Первозванного,
13 грудня (30 листопада) 2021 року Божого